

8 Νοεμβρίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στής]

OCEAN CORPORATION LTD,

Ενάγοντες,

v.

NOVOROSSIJSKRYBPROM COMPANY LIMITED (ΑΡ. 1),

Εναγομένων.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 181/96)

Ναυτοδικείο — Διάταγμα σύλληψης πλοίου δυνάμει του Άρθρου 30 του περί Εμπορικής Ναυτιλίας (Νηολόγησις, Πώλησις και Υποθήκευσις Πλοίων) Νόμου του 1963 όπως τροποποιήθηκε — Νομιμοποίηση ενάγοντα, προϋποθέτει άμεσο συμφέρον επί του πλοίου ή μεριδίου επί αυτού και όχι απλώς ενδιαφέρον στην εξασφάλιση απαίτησης διά του πλοίου. 5

Λέξεις και φράσεις — “Ενδιαφερόμενο πρόσωπο” εν τη εννοία του Άρθρου 30 του περί Εμπορικής Ναυτιλίας (Νηολόγησις, Πώλησις και Υποθήκευσις Πλοίων) Νόμου του 1963, είναι το πρόσωπο που έχει άμεσο συμφέρον επί του πλοίου ή μεριδίου του και όχι απλώς ενδιαφερόμενο στην εξασφάλιση απαίτησης διά του πλοίου. 10

Εκκρεμούσης διαδικασίας διαιτησίας στο Λονδίνο την οποία άρχισαν οι ενάγοντες εναντίον των εναγομένων αποτάθηκαν και σε Βουλγαρικό Δικαστήριο από το οποίο εξασφάλισαν διάταγμα σύλληψης του πλοίου τους “ΚΑΡΠΤΑΝ VOLCHKOVICH”. Με ενέργειες των εναγομένων, το πλοίο φυγαδεύτηκε από τη Βουλγαρία και έφθασε στην Κύπρο, όπου οι ενάγοντες πέτυχαν διάταγμα του Ναυτοδικείου με το οποίο απαγορεύτηκε η πώληση, αποξένωση, υποθήκευση, επιβάρυνση ή μεταβίβαση του πλοίου μέχρι επιστροφής του στον τόπο κράτησης ή μέχρι παραχώρησης άλλης ικανής εξασφάλισης ή νεώτερης διαταγής του Δικαστηρίου. 15 20

Η απαίτηση των εναγόντων εναντίον των εναγομένων αφορούσε αποζημιώσεις για παράβαση σύμβασης ναύλωσης και για διάπραξη αδικήματος. 25

Μετά την επίδοση του διατάγματος, οι εναγόμενοι καταχώρισαν ένσταση με την οποία υποστήριξαν ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του Άρθρου 30 του περί Εμπορικής Ναυτιλίας (Νηολόγησις, Πώλησις και Υποθήκηνσις Πλοίων) Νόμου του 1963 όπως έχει τροποποιηθεί και εισηγήθηκαν ότι το εκδοθέν διάταγμα έπρεπε να ακυρωθεί.

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Μόνο πρόσωπο που έχει άμεσο ενδιαφέρον στο ίδιο το πλοίο ή σε μερίδιο του πλοίου και όχι ο απλός πιστωτής, το ενδιαφέρον του οποίου αφορά μόνο στην εξασφάλιση κάποιας απαίτησης διά του πλοίου, νομιμοποιείται να ζητά απαγορευτικό διάταγμα δυνάμει του Άρθρου 30 του περί Εμπορικής Ναυτιλίας (Νηολόγησις, Πώλησις και Υποθήκηνσις Πλοίων) Νόμου του 1963 όπως τροποποιήθηκε.

(2) Η κράτηση του πλοίου με δικαστικό διάταγμα δεν αποτελεί εξέλιξη που να παρέχει συμφέρον στο ίδιο το πλοίο εγγενώς.

(3) Το διάταγμα θα έπρεπε να ακυρωθεί διότι οι ενάγοντες δεν απέδειξαν συμφέρον επί του πλοίου ή μεριδίου του.

Το διάταγμα ακυρώθηκε χωρίς διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Botteghi v. Bolt Head Navigation (1985) 1 C.L.R. 114,

Pastella Marine Co. Ltd v. National Iranian Tanker Co. Ltd (1987) 1 C.L.R. 583,

Roxy v. Hamiltons and Co. [1867] 5M 573,

McPhail v. Hamilton [1878] 5 R 1017,

Beneficial Finance Corporation Ltd v. Price [1965] Lloyd's L.R. Vol. 1 556,

The "Mikado" [1992] Lloyd's L.R. Vol. 1 163,

Algemeen Vrachtkantoor B. V. and Others v. Sea Spirit Navigation Company Limited (1976) 1 C.L.R. 368.

Αίτηση.

Αίτηση για παραμερισμό του προσωρινού διατάγματος ημερομηνίας 4 Οκτωβρίου, 1996 στην Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 181/96, το οποίο απαγόρευε στους εναγόμενους να πωλήσουν, αποξενώσουν, υποθηκεύσουν, επιβαρύνουν ή μεταβιβάσουν το πλοίο μέχρι της επιστροφής του στον τόπο κράτησης ή μέχρι παραχώρησης άλλης ικανής εξασφάλισης ή μέχρι νεότερης διαταγής του Δικαστηρίου. 5

N. Ιωάννου για Γ. Χριστοδούλου, για τους Αιτητές - Εναγόμενους. 10

E. Μοντάνιος, για τους Καθ' ων η αίτηση - Ενάγοντες.

Cur. adv. vult. 15

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Εγείρεται ως κύριο ζήτημα για εξέταση η έννοια του "ενδιαφέροντος" το οποίο προαπαιτείται για τη νομιμοποίηση επίκλησης του Άρθρου 30 του περί Εμπορικής Ναυτιλίας (Νηολόγησις, Πώλησις και Υποθήκευσις Πλοίων) Νόμου του 1963, όπως έχει τροποποιηθεί. Διαλαμβάνεται στη διάταξη ότι: 20

“30. Το Ανώτατον Δικαστήριο δύναται κατά το δοκούν (μή επηρεαζομένης της ενασχήσεως οιασδήποτε ετέρας εξουσίας αυτού) κατόπιν αιτήσεως παντός ενδιαφερομένου προσώπου, να εκδώση διάταγμα απαγορευόν διά καθωρισμένον τινά χρόνον πάσαν δικαιοπραξίαν αφορώσαν εις πλοίων ή μερίδιον πλοίου, δύναται δε να εκδώση το διάταγμα υπό όρους ους το Δικαστήριο ήθελε κρίνει δίκαιον να επιβάλη, ή να αρνηθή την έκδοσιν του διατάγματος, ή να ακυρώση το διάταγμα εάν τούτο εξεδόθη, μετά ή άνευ εξόδων, και γενικώτερον να ενεργήση ως το δίκαιον της υποθέσεως ήθελεν απαιτήσει, η δε Νηολογούσα Αρχή, καίτοι δεν είναι διάδικος, σφείλει να συμμορφούται προς αυτό ευθύς ως επιδοθή αυτή κεκρωμένον αντίγραφον του διατάγματος τούτου.” 25 30 35

Τα περιστατικά της υπόθεσης είναι, σε ό,τι ενδιαφέρει, απλά και θα τα ειθέσω με συντομία. Οι ενάγοντες, που είναι αλλοδαπή εταιρεία, αξίωσαν από τους εναγόμενους, που είναι Κυπριακή εταιρεία, ποσό Η.Π.Α.\$ 1,716,498 ως αποζημίωση για παράβαση σύμβασης ναύλωσης και για διάπραξη αστικού αδικήματος. Προέκυψε μεταξύ τους διαφορά. Και αυτή παραπέμφθηκε για διαιτησία 40

στο Λονδίνο. Εκκρεμούσας της διαιτησίας οι ενάγοντες αποτάθηκαν σε δικαστήριο στη Βουλγαρία για τη σύλληψη του εκεί τότε ευρισκομένου Κυπριακού πλοίου των εναγομένων "ΚΑΡΙΤΑΝ VOLCHKOVICH" προς εξασφάλιση του αξιούμενου ποσού, σε περίπτωση που θα εκδίδετο υπέρ τους απόφαση στη διαιτησία. Στις 5 30 Αυγούστου 1996, το δικαστήριο στη Βουλγαρία εξέδωσε σχετικό διάταγμα και το πλοίο ακολούθως τέθηκε υπό τη φύλαξη των εκεί αρμόδιων αρχών. Οι εναγόμενοι εφεσίβησαν την απόφαση. Εκκρεμούσας όμως της έφεσης το πλοίο στις 17 Σεπτεμβρίου 1996 10 δραπέτευσε. Καθώς συνάγεται, υπεύθυνοι για αυτή την εξέλιξη ήταν οι εναγόμενοι.

Στις 4 Οκτωβρίου 1996 οι ενάγοντες κίνησαν εδώ διαδικασία δυνάμει του Άρθρου 30 και αποτάθηκαν αυθημερόν για την έκδοση 15 προσωρινού διατάγματος με το οποίο να απαγορεύεται στους εναγομένους η πώληση, αποξένωση, υποθήκευση, επιβάρυνση ή μεταβίβαση του πλοίου μέχρι επιστροφής του στον τόπο κράτησης ή μέχρι παραχώρησης άλλης ικανής εξασφάλισης ή μέχρι νεότερης διαταγής του Δικαστηρίου. Ο συνήγορος των εναγόντων παρέπεμψε 20 προς υποστήριξη του αιτήματός τους, κυρίως στην υπόθεση *Botteghi v. Bolt Head Navigation* (1985) 1 C.L.R. 114 όπου ο τότε δικαστής Α. Λοίζου, αντικρίζοντας παρόμοια περιστατικά, εξέδωσε σχετικό διάταγμα. Ακολουθώντας την εν λόγω υπόθεση, εξέδωσα το αιτούμενο προσωρινό διάταγμα για προσδιορισμένη χρονική 25 διάρκεια.

Κατόπιν επίδοσης του διατάγματος, οι εναγόμενοι αποτάθηκαν για παραμερισμό του. Βασικός άξονας των θέσεών τους ήταν ότι η σύλληψη και κράτηση του πλοίου δεν καθιστούσε τους ενάγοντες 30 ενδιαφερόμενο πρόσωπο εντός της έννοιας του Άρθρου 30 και τούτο διότι η σύλληψη και κράτηση δεν δημιουργούσε δικαίωμα επί του ιδίου του πλοίου όπως απαιτεί το εν λόγω άρθρο αλλά επέφερε μόνο κατάσταση προορισμένη να διασφαλίσει τα δικαιώματά τους ως προβαλλόμενοι απλοί πιστωτές. Οι συνήγοροι και των δυο 35 πλευρών ανέπτυξαν λεπτομερή επιχειρηματολογία και αναφέρθηκαν εκτενώς σε νομολογία κυπριακή και ξένη προς υποστήριξη των αντίστοιχων θέσεών τους.

Η έννοια του "ενδιαφερόμενου προσώπου" ως του μόνου που 40 δύναται να αναζητήσει θεραπεία δυνάμει του Άρθρου 30, απασχόλησε σε αρκετά μεγάλο αριθμό πρωτόδικων αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Κατόπιν κάποιας τάλαντευσης επικράτησε η άποψη, την οποία υποστήριζαν οι περισσότερες από τις αποφάσεις, ότι νομιμοποιείται μόνο το πρόσωπο που έχει άμεσο ενδια-

φέρουν στο ίδιο το πλοίο ή σε μερίδιο του πλοίου και όχι ο απλός πιστωτής, το ενδιαφέρον του οποίου αφορά μόνο στην εξασφάλιση κάποιας απαίτησης διά του πλοίου. Αυτή η άποψη επικροτήθηκε από την Ολομέλεια στην *Pastella Marine Co. Ltd v. National Iranian Tanker Co. Ltd* (1987) 1 C.L.R. 583 στην οποία έγινε ευρεία ανασκόπηση της νομολογίας. Ας σημειωθεί ότι αυτή ήταν και η ερμηνεία που δόθηκε σε τέτοια διάταξη σε άλλες χώρες, ήτοι, στην Σκωτία, Αυστραλία και Αγγλία: βλ. για τη Σκωτία τις υποθέσεις *Roy v. Hamiltons & Co.* [1867] 5M 573 και *McPhail v. Hamilton* [1878] 5R 1017 σελ. 1020· για την Αυστραλία την υπόθεση *Beneficial Finance Corporation, Ltd v. Price* [1965] Lloyd's L.R. Vol. 1 556· και για την Αγγλία την υπόθεση *The "Mikado"* [1992] Lloyd's L.R. Vol. 1 163.

Αλλά και πριν από την απόφαση στην *Pastella Marine Co. Ltd* (ανωτέρω) ο τότε δικαστής Α. Λοίζου όταν, στην *Botteghi* (ανωτέρω), εξέδωσε διάταγμα δυνάμει του Άρθρου 30, έλαβε ως δεδομένη αυτή ακριβώς την ερμηνεία. Μόνο που θεώρησε ότι η κράτηση του πλοίου επιδρούσε έτσι ώστε οι ενάγοντες να καταστούν από απλοί πιστωτές σε πρόσωπο που είχε πια συμφέρον στο ίδιο το πλοίο. Υπογράμμισε ωστόσο ότι επρόκειτο για θεώρηση η οποία υπόκειτο στον έλεγχο της πλήρους συζήτησης που θα προσφερόταν εάν οι εναγόμενοι αμφισβητούσαν το διάταγμα. Αυτή η θεώρηση βρισκόταν πάντως σε αντίθεση με προηγούμενη παρατήρηση του ίδιου δικαστή στην υπόθεση *Algemeen Vrachtkantoor B.V. and others v. Sea Spirit Navigation Company Limited* (1976) 1 C.L.R. 368 στη σελ. 377 αλλά εκεί δεν είχε εξετάσει στοχευμένα αυτή την πτυχή. Ας σημειωθεί επίσης ότι από την άλλη μεριά, καθώς επεσήμανε ο συνήγορος των εναγόντων, κάποια υποστήριξη της προσέγγισης στην υπόθεση *Botteghi* (ανωτέρω) προσφερόταν από την εξής παρατήρηση του δικαστή Curriehill στην *Roy v. Hamiltons & Co.*, (ανωτέρω):

“..... if the ships in question had been lying in a Scotch harbour, the petitioner might have laid on such an attachment. If he had done that, he would thereby have created a nexus upon these ships, and after having done so he might perhaps have been in the position of being interested in them, in the meaning of the statute upon which the application is founded.”

Προκύπτει εναργέστατα από την ερμηνεία που επικράτησε, ότι το απαιτούμενο ενδιαφέρον για την εφαρμογή του Άρθρου 30 δεν μπορεί να είναι το ενδιαφέρον σε σχέση με το πλοίο αντικρισμένο ως το περιουσιακό στοιχείο της άλλης πλευράς με στόχο την εξα-

σφάλιση χρηματικής απαίτησης, αλλά ενδιαφέρον με την έννοια του εγγενούς και συγκεκριμένου συμφέροντος στο ίδιο το πλοίο ή σε μερίδιό του. Είναι με αυτό ως δεδομένο που τίθεται λοιπόν το ζήτημα που αφορά στο πως θα μπορούσε να επιδράσει η κράτηση του πλοίου στη διαμόρφωση δικαιωμάτων. Έχω τελικά τη γνώμη ότι η εν προκειμένω κράτηση του πλοίου με δικαστικό διάταγμα δεν αποτελεί εξέλιξη που να παρέχει συμφέρον στο ίδιο το πλοίο εγγενώς. Το όποιο συμφέρον σχέση έχει μόνο με την κράτηση του πλοίου, την εξωγενή σε ό,τι αφορά το ίδιο το πλοίο, προς διαφύλαξη της δυνατότητας να ικανοποιηθεί η χρηματική απαίτηση που διατυπώνεται εναντίον των ιδιοκτητών.

Καταλήγω ότι η παρούσα περίπτωση δεν καλύπτεται από το Άρθρο 30 του Νόμου. Ως εκ τούτου το διάταγμα διαλύεται. Έχοντας υπόψη την υφή του θέματος και ιδιαίτερα το έρεισμα που παρείχε η απόφαση στην υπόθεση *Botteghi* (ανωτέρω) για την έκδοση διατάγματος, δεν εκδίδω διαταγή για έξοδα.

Με τη διάλυση του διατάγματος παρίσταται ανάγκη να κατευθύνω την προσοχή μου στην τραπεζική εγγύηση που κατέθεσαν οι ενάγοντες για την έκδοση του διατάγματος με μονομερή αίτηση. Θα πρέπει να παραμείνει η εγγύηση για προσδιορισμένο χρονικό διάστημα έτσι ώστε να παρασχεθεί στους εναγομένους η ευκαιρία να κινήσουν το μηχανισμό του Δικαστηρίου για να επιληφθεί του θέματος. Επομένως δίνονται οι εξής οδηγίες: η εγγύηση να συνεχίσει ισχύουσα για περίοδο δεκαπέντε ημερών από σήμερα και εφόσον εντός αυτής της περιόδου οι εναγόμενοι καταχωρήσουν σχετική αίτηση, η ισχύς της εγγύησης παρατείνεται μέχρι την αποπεράτωση της αίτησης ή μέχρι νεότερης διαταγής του Δικαστηρίου.

Το διάταγμα ακυρώνεται χωρίς διαταγή για έξοδα.